

ဓမ္မပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

ချစ်သူ အရားမမြောက်ခဲ့သော ချစ်သူ

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

"ငါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် မရှိအောင် အမြဲတမ်း ရှုံးခဲ့တဲ့ မင်းက ငါနဲ့ ပြိုင်မလို့ လား။ မပြိုင်ပါနဲ့ ကွာ။ ဒဏ်ရာ ရနေပါ့မယ်။ ရှုံးလက်စနဲ့ ဆက်အရှုံးခံပြီး လက္ခဏာမင်းသား လုပ်လိုက်ပါဦး ... ညီရာ"

မင်းလိုလူ

"မင်းက ခါချဉ်အုံကို တုတ်နဲ့ ထိုးပြီး ပြေးတဲ့ ကောင်။ ငါက ခါချဉ်အုံထုပ် ပြုတ်ကျတဲ့ နေရာမှာ ရပ်မိတဲ့ ကောင်။ နာကျင်မှုတွေတောင်မပျောက်သေးဘူး။ နောက်ထပ် လက္ခဏာလုပ်ပါဦးတဲ့ လား။ ငါက ကျွန်သားသာဝန်နဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ ကောင်ပါကွာ။ ငါ မညံ့ဘူး ... မင်းလိုလူ"

မင်းလွတ်လပ်

"နင်က ငကြောက်ပဲ ... မင်းလွတ်လပ်။ သတ္တိမရှိတဲ့ လူ။ ကိုယ်နိုင်မယ့်ပွဲမှာ တောင် မပြိုင်ရဲမှ တော့ သေချာပါတယ်။ တုံးအောက်က ဖားဘဝနဲ့ ပဲ နင့်ဘဝ အဆုံးသတ်မှာ ။"

အခန်း(၁)

"နာမည်က ဘယ်သူ"

"စန္ဒာကူးတဲ့ "

"အဟက်"

မင်းလိုလူ ဟက်ခနဲ ရယ်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်ကယ် ပြိုင်မောင်းဖို့ စိန်ခေါ်တာ မိန်းကလေးတဲ့။

နာမည်က စန္ဒာကူးတဲ့ လေ။

မင်းလိုလူကို မိန်းကလေးမပြောနဲ့ ၊ ယောက်ျားချင်းတောင် နိုင်ဖို့ အတော် ကြိုးစားကြရတာ မဟုတ်လား။

ဆိုင်ကယ်စီးမှာ ချန်ပီယံ။

ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသားဆိုတော့ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်။ ဖအေက တရားသူကြီး။ အမေက ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ အဘိုးအဘွားတွေက ပြင်ဦးလွင်မှာ ထိတ်ထိတ်ကြဲ ချမ်းသာသူတွေ။

ဒါကြောင့် ...

မင်းလိုလူဆိုတာ လိုတရမင်းသားလေး တစ်ပါးပါပဲ။ အခြွေအရံ အ

ပေါင်းအသင်း တွေကလည်း ပေါမှ ပေါပါပဲ။ အခု ပြင်ဦးလွင် ရောက်တုန်း အပီကဲနေတာလေ။

"စန္ဒာကူးတဲ့ ... ငါနဲ့ ဆိုင်ကယ် ပြိုင်မောင်းပြီး ဘဝမကူးရင် ကံကောင်းပဲ"

"ဟာ ... မင်း ကူးကူးကို လျှော့မတွက်နဲ့ နော် မင်းလို ... ကူးကူးကလည်း ကဲတဲ့ သဲတဲ့ နေရာမှာ နာမည်ကြီးပဲ။ လှတာရော စွာတာရော ... မိုက်ရဲတာရောပဲ။ နာမည်ကသာ နန်းဆန်တာ၊ လူက ယောက်ျားလေး ခပ်ဆိုးဆိုးတစ်ယောက်လို နှုတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်းပဲ။ သူ့နာမည် စန္ဒာကူးဆိုတာကိုတောင် မိန်းမဆန်လို့ မကြိုက်ဘူးတဲ့ ။ မိုက်မိုက်လို့ ပြောင်းပစ်လိုက်ချင်တာ။ သူ့အဖေက မကြိုက်လို့ သာ ငြိမ်နေတာတဲ့ "

"အဲဒီလောက်တောင်လား"

"တွေ့ရင် မင်း သိမှာ ပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

"ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း လာပြီ"

"ဟင်"

"ဝေါ ... ဝေါ"

ဘုရား ...ဘုရား မိန်းကလေးတဲ့ ။ ဆိုင်ကယ်စီးချက်က ကြမ်းပါ။ သူတို့ ဆိုင်ကယ် ရပ်ထားတဲ့ အနားရောက်တော့ ကူးကူးလည်း ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်သတ်ပြီး ရပ်လေသည် ။

"ဟင်"

မင်းလိုလူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားလေတော့၏။ ဆိုင်ကယ်ဦး

ထုပ်ကို ချွတ်လိုက်တော့ ထင်းခနဲ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ လှပသော မျက်နှာလေးကို မင်းလိုလူ ငေးကြည့်မိသွားသည်။ ။ ယုံတောင် မယုံစရာကောင်းလောက်အောင် လှသည် လေ။ စောနေသော ပြောပြတဲ့ စရိုက်နဲ့ ချာတိတ်ရဲ့ အလှအပ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်လိုက်တာ။

မင်းလိုလူ ...

မျက်တောင်ခတ်ဖို့ မေ့လောက်အောင် ကူးကူးကို ငေးနေစဉ်မှာ ပဲ ...

"မင်းလိုလူဆိုတာ သူလား စောနေသာ"

"ဟုတ်တယ် ကူးကူး"

"အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား"

"အိုကေ"

စောနေသာ လက်မထောင်လိုက်တော့ မင်းလိုလူ စောနေသာလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အောက်သို့ နှိမ့်ချပစ်လိုက်သည်။ ။

"ငါမပြိုင်ချင်တော့ဘူး စောနေသာ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ"

"ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်ရမှာ ငါ လိပ်ပြာမလှဘူး။ မတရားဘူး ထင်လို့ ပါ"

"ဘာ"

ကူးကူး မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဆင်ကြည့် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။ မင်းလိုလူက ပြုံးပြပေမယ့် ကူးကူးက နှုတ်ခမ်းမဲ့ခြင်းနှင့် တုံ့ပြန်ကာ ...

"ဘာလဲ ... မင်းက သတ္တိကြောင်တာလား"

"မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဆို စမယ်၊ စိန်ခေါ်ပြီးရင် ဘွာမခတ်ကြေး"

"ဆောရီး ...ကိုယ် ကတိဖျက်တတ်တဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတွေ ကတိဖျက်ပါရစေ"

"ကျွတ်"

"ကိုယ် မင်းနဲ့ မပြိုင်ချင်ဘူး။ သတ္တိကြောင်ပြီး အရှုံးပေးတယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်ပါ"

"မရဘူး"

"ဟင်"

"တို့ က ကတိမတည်တဲ့ သူဆို အရမ်းမုန်းတာ။ မင်း ပြိုင်မှာ လား၊ မပြိုင်ဘူးလား"

ဆိုင်ကယ်စီးပြိုင်ရင်း ကူးကူး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ မျိုးကို မင်းလိုလူ မလိုလားပေ။ ကိုယ်နဲ့ ပြိုင်လို့ ဖြစ်တာမျိုးကို မလိုလားတာမို့ ခေါင်းကိုခါ ယမ်းလိုက်ပြီး ...

"မပြိုင်ဘူး"

"တောက်"

"တို့ ... သွားကြမယ် စောနေသာ"

"နေဦး"

ကူးကူး လှည့်ထွက်တော့မယ် လုပ်စဉ် မင်းလိုလူ ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး ...

"ဒီအတိုင်း လှည့်ပြန်လို့ တော့ မရဘူး"

"ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ကူးကူးဆိုတာ မင်း ငဲ့ရညှာရလောက်အောင် မနဲ့နဲ့ကြောင်း သိ
အောင်ပြရမှာ ပေါ့"

"ဘယ်လိုပြမှာလဲ"

"ဒီလို"

"ခွပ်"

"အ"

"ခွပ်"

"ဟာ"

"....."

"ကူးကူး ... မလုပ်နဲ့ "

စောနေသာက ကူးကူးလက်ကို ဆွဲထားပြီး တားလေသည်။ ကူးကူး
သတ္တိက ခေတာမှတ်လို့။ လာခဲ့တာကိုက တစ်ယောက်တည်းလေ။ မိန်း
မ ယောက်ျား မခွဲခြားဘဲ နိုင်လိုမင်းရလုပ်တတ်တဲ့ လူမျိုးတွေနဲ့ သာဆိုရ
င် ဒီနေရာမှာ ကူးကူး ဘာဖြစ်သွားမလဲ။

ဒါကို ကူးကူး မစဉ်းစားပေ။ လုပ်ချင်တာကို ဇွတ်လုပ်ရမှ ကျေနပ်သူ
မို့ ...

"ကျေနပ်ပြီ ... သွားတော့"

"မင်း"

ကိုယ့်အသားနာသွားတော့ မင်းလိုလူ ဒေါသထွက်ပြီလေ။ နဂိုကတည်းက ဆတ်ဆတ်ထိ မခံကောင်မို့ ကိုယ့်အသားနာတော့ ယောက်ျားမိန်းမ မခွဲခြားနိုင်တော့ပါဘူး။

"ငါ့ကို ငါ့မိဘတောင် အသားနာအောင် မရိုက်ဖူးဘူး။ အခု မင်းက"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"ငါ့အသားနာသလို မင်းလည်း နာစေရမယ်"

"ဖျန်း"

"ဟာ ... မင်းလို"

စောနေသာ တားချိန် မရလိုက်ပေ။ မင်းလိုလူက ကူးကူး ပါးကို ရိုက်ပြီးတာနှင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်တော့ စောနေသာလည်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ကြတော့သည် ။

အပြန်အလှန်မို့ ...

ကူးကူးကို တောင်းပန်ဖို့ မှ မလိုတာ။

"တောက်"

ကူးကူးလည်း ပါးကို ပွတ်မိရင်းမှ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် တက်လို့ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ တက်ပြီး တရကြမ်း မောင်းလိုက်ခဲ့တော့သည် ။ ကိုယ့်ပါးနာတော့ ဆိုင်ကယ်ချင်း လိုက်တိုက်မလို့ ပေါ့။

သူသေသေ ကိုယ်သေသေပါပဲ။

"ဟာ ... မင်းလိုလူ အရှိန်လျှော့ ... ဟေ့ကောင်၊ ကူးကူး လိုက်လာတယ်။ သူတစ်ခုခု လုပ်တော့မယ့်ပုံပဲ"

မင်းလိုလူ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်လျှော့လိုက်သည် ။ ဘက်ခံမှန်ထဲမှာ

မြင်နေရတာ ကူးကူးဆိုင်ကယ်က အပြုံးကြီးကြီးနဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြေးလာ
တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ဆီ ဦးတည်လာတာမို့ ရှောင်တိမ်းဖို့
ကြိုးစားရတော့သည် သာ။

ဝင်တိုက်ရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံး သက်သာဖွယ်ရာမှ မရှိတာ။
ဒါကြောင့် ဆိုင်ကယ်ကို ကမန်းကတန်း လမ်းဘေးကပ်ပြီး ရှောင်လိုက်
တော့ ရှေ့က ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို ပွတ်ဆွဲပြီး ...

"ခွမ်း"

"ဟာ"

"ဝုန်း"

"မင်းလိုလူ"

စောနေသာ မျက်စိတွေ ပြာသွားပြီး အော်လိုက်မိသည် ။ ကူးကူးက
ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

"အဟွန်း"

မဲ့ပြီးပြီးပြီးနောက် ဆက်မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည် ။

"မင်းလိုလူ"

"....."

"ဟာကွာ ... တောက်"

ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကဆင်းပြီး စောနေသာ တစ်ယောက် မင်းလိုလူဆီသို့
ပြေးခဲ့ရလေတော့သည် ။

အခန်း(၂)

ဖေဖေခေါ်တယ် ဆိုကတည်းက ကူးကူးကို ဆူတော့မယ်ဆိုတာ ကူးကူး သိပါသည်။ ။ ဟိုကောင် ... မင်းလိုလူရဲ့ အဘိုး အဘွားတွေက သူတို့ မြေးကို သဲသဲလှုပ်နေကြတာတဲ့ ။ အခု မင်းလိုလူက ဆေးရုံမှာ တဲ့ လေ။

ဒီတော့ ... ဖေဖေနဲ့ လာတွေ့သည် တဲ့ ။ အိမ်က ထမင်းချက် ဒေါ်လေးနွယ် ပြောပြလို့ ကူးကူး အကုန်သိပြီးပြီလေ။ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကူးကူး ဖေဖေနဲ့ တွေ့ပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက် ငှတ်တုတ်ထိုင်နေလို့ ပါ။

"ကူးကူး"

"....."

"နင့်အပြစ် နင်သိတယ် မဟုတ်လား"

"ဖေဖေကလည်း သူတို့ စိန်ခေါ်လို့ ကူးကူး သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ သူတို့ က ကတိမတည်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကူးကူး တုံ့ပြန်တာ အပြစ်လား"

"ကူးကူး"

ဦးမောင်မောင်ချို့ရဲ့ အသံက မာဆတ်ဆတ်မို့ ကူးကူး မျက်နှာလွှဲသွားပြီး ပါးစပ်က အသံတိတ် ပွစိပွစိ ပြောမိလေသည် ။ ထစ်

ခနဲဆို ကူးကူးကို ဆူဖို့ ပဲ သိတယ်လို့ ပြောတာလေ။

"ဒါဆို နင့်မှာ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"တော်စမ်း ... ကူးကူး၊ မိန်းကလေး မွေးထားပြီး လွတ်လပ်ခွင့်ပေးမိတာ အလိုလိုက်မိတာကိုက ငါ မှားတာ။ ခုတော့ အဆိပ်ပင် ရေလောင်းမိသလိုပဲ။ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်တဲ့ ။ နင်က နွားတစ်သောင်း ထိန်းရတာထက် အထိန်းရပိုခက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ ... ကူးကူး"

ကူးကူး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည် လေ။ ဒီဘက်နားကဝင် ဟိုဘက်နားကထွက်ပေါ့။

"လူဆိုတာ သူများ သွန်သင်ဆုံးမလည်း နားမဝင်ရင် အလကားပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှ ရတာ။ နင်က ဘယ်တော့ပြုပြင်မှာလဲ။ ငါကတော့ မိတဆိုးလေးဆိုပြီး အလိုလိုက်ခဲ့တာ။ အလိုလိုက်လို့ အမိုက်စော်ကား ပြောစမ်းပါဦး။ ငါ နင့်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထားနေတာ၊ ဘာလိုအပ်ချက်ရှိလို့ ငါ့ကို အရွံ့တိုက်နေတာလဲ"

"ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဆိုတာ ပြည့်စုံခြင်းလားဖေဖေ၊ ကူးကူးအတွက် တကယ်လိုအပ်ချက်ကို ဖေဖေ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့လို့ လား"

"တိတ်စမ်း ... ကူးကူး"

"ကူးကူး တကယ်လိုချင်တာ ဂုဏ်ပကာသနနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု မဟုတ်ဘူး လေ"

"တော်ပြီ ... ကူးကူး၊ ဆက်မပြောနဲ့ တော့။ မဖြစ်နိုင်တာကို မတောင်းဆိုနဲ့ "

"မဖြစ်နိုင်တာ ... ဟုတ်လား ဖေဖေ၊ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ။ ဖေဖေတို့ က မာနချင်းပြိုင်ဖို့ ကလွဲပြီး ကူးကူးခံစားချက်ကို ထည့်တွက်မပေးကြဘူး။ ကူးကူးကို မငဲ့ကြဘူး။ ကူးကူးလိုချင်တာ ဒီဘဝမျိုး မဟုတ်ဘူး လေ ဖေဖေ။ ကူးကူး လိုချင်တာ နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုဘဝ"

"ဆက်မပြောနဲ့ "

ဦးမောင်မောင်ချို အော်ပစ် လိုက်လေတော့သည် ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဦးမောင်မောင်ချို ရင်ဘတ်ထဲက ဒဏ်ရာတွေက အကင်းမသေသေးပါဘူး။ တွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်တာမို့ ...

"ကိုယ့်ကို မခင်တွယ်လို့ ထားခဲ့တဲ့ သူကို နင်က ဘာလို့ တမ်းတနေရတာလဲ ကူးကူး ... သားသမီး မိသားစုထက် အလုပ်ကို အလေးထားပြီး ဦးစားပေးတဲ့ မိန်းမ၊ ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို မိသားစုနဲ့ လဲရဲတဲ့ မိန်းမ၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို တမ်းတနေစရာ မလိုဘူး။ လက်ရှိဘဝမှာ ပျော်အောင်နေ၊ ငါဒါပဲပြောမယ်"

"ဖေဖေ"

ဦးမောင်မောင်ချို လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

"အခု ... နင့်ပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ ဆိုတာပဲပြော။ အခု ဟိုကောင်လေးက ဆေးရုံမှာ ။ သူ့အဘိုးအဘွားတွေက တရားစွဲမယ်တဲ့ ။ နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ ဆိုတာပဲပြော"

ကူးကူး မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လှုပ်ခါသွားအောင် ခါပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ...

"မိဘဆိုတာ သားသမီးတွေအတွက် အန္တရာယ်မှန်သမျှ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပေးမယ့်ဓား မဟုတ်လား ဖေဖေ၊ ဖေဖေက အမေပဲ။ ဖြစ်တဲ့ ပြ

သနာကို ဖေဖေပဲ ရှင်း"

"ဘာ"

"ကူးကူးပြောတာ ရှင်းပါတယ်"

ဦးမောင်မောင်ချို ကူးကူးကို ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ ထိုစဉ် ဦးမောင်မောင်ချိုရဲ့ ဖုန်းက Ringtone မြည် လာလေတော့ ဖုန်းကိုင် လိုက်စဉ် ...

"ဟယ်လို ... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ"

"ကိုမောင်မောင်ချို"

"ဟင်"

"ကျွန်မ နွယ်ဇင်ဝင်းပါ"

ဦးမောင်မောင်ချိုနှုတ်က ပွင့်ဟသွားပြီး မျက်နှာက တင်းသည် ထက် တင်းသွားသည်။ ။ နွယ်ဇင်ဝင်းတဲ့ ။ ကိုယ်နဲ့ အရင်းနှီးဆုံးကနေ အစီမံသက်ဆုံး သူစိမ်းဖြစ်သွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့။

"မင်း ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်လိုရတာလဲ နွယ်ဇင်ဝင်း"

"ရှင်မသိလို့ ပါ ကိုမောင်မောင်ချို၊ ကျွန်မ မလေးနွယ်နဲ့ အမြဲတမ်း အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့တယ်။ ကူးကူး ရှင့်ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ အတွက် ကျွန်မ မရမက ဆက်သွယ်ခဲ့ရတာ"

"ဪ ... ဪ ... လူကြားကောင်းအောင် အသံကျယ်နဲ့ ဘုရားရှိခိုးပြတတ်တယ်နော်။ မင်း ဘယ်လောက်ပဲ ကြေးစည်ကို အသံကျယ်အောင်ထုပြပြ မိခင် မဝီသကြောင်းက မီးမောင်းထိုးပြစရာ မလိုဘူး ... နွယ်ဇင်ဝင်း"

"ကျွန်မ ရှင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တာ ရှင်နဲ့ စကားရည်လုဖို့ မဟုတ်ဘူး ကိုမောင်မောင်ချို။ အခု ကူးကူး ပြဿနာတက်နေပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ဆက်တာ"

"ဟုတ်တယ် ... မင်း ဘာပြောချင်လို့ လဲ"

"ကျွန်မ ကူးကူးကို ကျွန်မဆီခေါ်မယ် ကိုမောင်မောင်ချို"

"ဘာကွ"

ဦးမောင်မောင်ချို အသားပင် တဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ဒေါသထွက် ရပါသည် ။ သမီးကို နို့မပြတ်သေးတဲ့ အရွယ်က ထားခဲ့နိုင်ပြီး အခုမှ ပြန်လိုချင်နေသတဲ့ လား။

"ဟုတ်တယ် ... ကူးကူးကိုဖျက်တာ ရှင်ပဲ။ ရှင်ထိန်းသိမ်းမှုညံ့လို့ အခုလိုဖြစ်တာ"

"ဪ...မင်းက ခေါ်ပြီး ပြုပြင်ချင်တယ်ပေါ့ ဒီလိုလား"

"ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ ကူးကူးကို ခေါ်မယ်။ ပြီးရင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်အောင် ပြုပြင်မယ်"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... အပြောချို့လှချေလား ဒေါ်နွယ်ဇင်ဝင်းရယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလိထိုးပြီး ရယ်ချင်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ "

"ကျွန်မ အတည်ပြောနေတာ ကိုမောင်မောင်ချို။ ကူးကူးကို ကျွန်မ ဆီ လွှတ်ပေးပါ။ ကူးကူးကို ကျွန်မ ပြုပြင်ပြီးမှ ရှင့်ဆီကို ပြန်ပို့ပေးမယ်"

ဦးမောင်မောင်ချို တွေခနဲ ဖြစ်သွားလေသည် ။ သူက ဒီလောက် တောင်းဆိုနေတော့လည်း စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ သူလည်း မိခင်

တစ်ယောက်မို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိနေတာပဲ။ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ဘယ်လို ပြုပြင်မလဲ ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ချင်တာလေ ။ ဟုတ်ရင်ဟုတ် မဟုတ်လို့ ကတော့ နင်းကန်ပြီး ပြောပစ်မှာ ။

ကူးကူး တကယ်လိမ္မာခဲ့တယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာရမည့်သူက ကိုယ်ပါလေ။

"ကောင်းပြီလေ ... ငါ ကူးကူးကို မင်းဆီလွှတ်ပေးမယ်။ အပြောနဲ့ အလုပ် ညီပါစေ... နွယ်ဇင်ဝင်း"

"စိတ်ချ ... ကျွန်မဆီ ရောက်လာရင် ကူးကူးရဲ့ စိတ်တွေ တည်ငြိမ်လာစေရမယ်။ ကျွန်မ ရဲရဲကြီး အာမခံတယ် ကိုမောင်မောင်ချို"

"အိုကေ ... ဒါဆို ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။ မင်း ပြောစရာ ကျန်သေးလား"

"ဒါပါပဲ"

ပြောပြီး အရင်ဖုန်းချပစ်သူက ဒေါ်နွယ်ဇင်ဝင်းပါလေ။ ဦးမောင်မောင်ချို ကူးကူးဘက်ကို လှည့်ရပ်လိုက်တော့ ကူးကူးက သူ့ကိုကြည့်နေကာ ...

"မေမေလား"

ကူးကူး စထိုင်ကတည်းက နေရာကနေမထ။ ဦးမောင်မောင်ချိုကလည်း ကူးကူး ရောက်ကတည်းက ထရပ်နေရာကနေ အခုထိ မထိုင်သေးပေ။

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာတဲ့ လဲ"

"သမီး သူ့ဆီကို သွားရမယ်"

စကားရဲ့ အဆုံးသတ်မှာ ဦးမောင်မောင်ချိုရဲ့ အသံကတုန်သွားလေသည်။ ။ ဒီသမီးနဲ့ တစ်ပတ်ပြည့်အောင် ခွဲနေဖူးတာမှ မဟုတ်တာ။ အခုခွဲရမှာ အချိန်က အကန့်အသတ် မရှိဘူးဆိုတော့

ဟူး ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။

အခန်း(၃)

မင်းလိုလူက ကူးကူးကို တရားမစွဲဘူးတဲ့ ။ တောင်းပန်ရင်ပဲ ကျေနပ်ပါတယ်တဲ့ လေ။

ဆိုင်ကယ်တိုက်မှုအတွက် မတောင်းပန်ချင်ပေမယ့် အခြားအကြောင်းတစ်ခုအတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဖို့ ကူးကူး ဆေးရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။

မင်းလိုလူက ဝင်တိုက်မိတဲ့ ဆိုင်ကယ်သမားကတော့ လျော်ကြေးပေးရသည် တဲ့ ။ အမှုမဖွင့်ဘူးတဲ့ လေ။

"ဟာ ... ကူးကူးပါလား"

စောနေသာက အပြုံးနှင့်ဆီးကြိုပေမယ့် ကူးကူးကတော့ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။

"နင် ...မင်းလိုကို တောင်းပန်ဖို့ လာတာလား ... ကူးကူး"

ကူးကူးက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

"တောင်းပန်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ... ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောမလို့ လာတာ"

"ဘယ်လို"

စောနေသာ နားမလည်စွာနှင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်မိကာ ...

"နင်ပြောတာ ငါ နားမရှင်းဘူးဟ။ တောင်းပန်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောမလို့ ဆိုတော့ တောင်းပန်တာနဲ့ ကျေးဇူးတင်တာ အဓိပ္ပာယ် ဘာကွာခြားလဲ ... ကူးကူး"

"ကွာခြားတာပေါ့ ... ငါ နင်တို့ ကို နှစ်ခါပြန်ပြီး ရှင်းမပြနိုင်ဘူး။ မင်းလိုလူဆီကို သွားရအောင်"

"အေး ...သွားမယ် ... လာ"

စောနေသာ ကူးကူးကိုခေါ်ပြီး မင်းလိုလူဆီသို့ လာခဲ့တော့သည် ။ မင်းလိုလူဆီကို ရောက်တော့ ...

"မင်းလို"

"ဟင်"

"ကူးကူး လာတယ်"

"ဟာ ... ကူးကူး လာတယ်"

မနက်ဖြန် ဆေးရုံက ဆင်းရတော့မှာ မို့ မင်းလိုလူ ထထိုင်လိုက်တာ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ...

"တို့ ကို လာတောင်းပန်တာလား"

" မဟုတ်ဘူး "

"ဟင်"

"ကျေးဇူးတင်စကား လာပြောတာပါ။ တောင်းပန်တယ်ဆိုတာ အပြစ်ရှိသူတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်။ တို့ က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ရှိတယ်လို့ မသတ်မှတ်လို့ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး။ အခု မင်းလိုလူနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လို့ တို့ ကို ဖေဖေက မေမေဆီပို့တော့မယ်။ တို့ ... အမျှော်လင့်ဆုံးအချိန်၊ တို့ အ

ခိုလှုံချင်ဆုံး ရင်ခွင်ဆီ သွားရတော့မှာ မို့ မင်းလိုလူကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဪ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းလိုလူ"

မင်းလိုလူ မချီပြီး ပြုံးလိုက်မိပြီး ...

"ရပါတယ် ၊ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မင်း ဖန်တီးခဲ့တာပဲ။ ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး"

"ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးမတင်ရုံပဲပေါ့"

"ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုနေသေးလဲတောင် မမေးတော့ဘူးလား ကူးကူး"

"မေးစရာမှ မလိုတာ။ မသေလို့ ငှက်တုတ် ထိုင်နေနိုင်တာပဲလေ။ မသေဘူးဆိုမှ တော့ မေးစရာမလိုဘူးပေါ့"

"ဟား ... သေမှ မေးမယ့်ပုံပဲ"

"ဟုတ်တယ် ... သေရင်တော့ မမေးဖြစ်တောင် ငါ့ကြောင့်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ခံစားမိမှာ အမှန်ပါပဲ"

မင်းလိုလူရော စောနေသာပါ ခေါင်းခါလိုက်မိကြသည် ။ စကားပြောရတာ တော်တော် လက်ပေါက်ကတ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

"ကူးကူး"

"....."

"ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီကျေးဇူးကို ဘယ်လိုပြန်ဆပ်မှာလဲ"

"ပါးစပ်နဲ့ ပြောရုံလောက်ဆို လုံလောက်ပါတယ်။ နောက်ထပ် မလိုအပ်ပါဘူး။ တို့ ... သွားတော့မယ်"

"ကူးကူး"

ကူးကူးက လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ လှည့်မကြည့်ဆို ကြည့်စရာမှ မလိုတော့တာလေ။
